

Tekst til Hverdagslivspalten i TA lørdag 06.12.14

Av Beate Alstad

LEVD LIV

Ordene "levd liv" har fått en annen betydning for meg etter å ha jobbet i hjemmesykepleien i Kirkenes.

Det er lenge siden jeg har vært så tett på den eldre generasjon over tid, og det har vært både en fin og ettertenksom opplevelse.

Jeg må med skam bekjenne at når jeg noen ganger tidligere har sett eldre mennesker så har jeg tenkt; "så vakkert eller stakkar" hvis kroppen har vært skrøpelig.

Det har endret seg radikalt etter møte med vår eldste generasjon.

Når jeg nå ser et eldre menneske ser jeg et individ som har vært barn, ung, har elsket, kanskje fått egne barn, jobbet, har hatt både gode og dårlige dager, og så med ett er i livet siste fase som pensjonist- et levd liv.

Men den viktigste opplevelsen for meg er nok møte med all den kunnskapen, erfaringen og intuisjonen som disse våre eldre besitter, og som skulle kommet flere til del en de aller nærmeste.

Tidligere fikk eldre som trengte pleie og omsorg, dette behovet dekket av familien, og livsvisdom og kunnskap gikk fra generasjon til generasjon.

I dagens samfunn er omsorgen for eldre i stor grad blitt en samfunnsoppgave, og endringer i familiestrukturer, bo mønster og en travel hverdag har gjort at de eldre i mindre grad enn før er integrerte i familien. Dermed blir historiene fra de vanlige levde livene som absolutt er en viktig del av vår felles historie borte...

Det får meg til å tenke på en historie fra et regjeringsbesøk fra fjerne himmelstrøk som besøkte Norge for første gang. De fikk informasjon hvordan vårt samfunn var bygd opp og fungerte, og var rundt for å se på institusjoner og andre offentlige bygg.

Da de kom til et syke – og aldershjem undret besøket seg hva dette var for et bygg, og slo hendene sammen i begeistring over at der bodde våre eldste.

Så fantastisk at vi her i dette landet så langt nord og med så spredt bebyggelse hadde samlet alt av visdom, livserfaring og kunnskap på en og samme plass, og kunne gå dit når vi trengte hjelp og veiledning.

Det skal høre med til historien at vår utenriksminister snudde hodet bort i forlegenhet.

Jeg føler meg så uendelig privilegert som i noen få uker har fått treffe så mange flotte eldre finnmarkinger, og ikke minst fått høre mange av deres sterke historier.

Det er vanskelig å se for seg og tro at det faktisk er mulig det som blir fortalt....

En liten dame på 86 år er en av mange som har satt spor i meg med sin livshistorie.

Allerede som 16 åring holdt hun døende russiske fanger i hånden under andre verdenskrig, til hun etter endt yrkeskarriere gikk ut av sykehuset som oversykepleier.

Tenk på hvor mye hun har betydd for andre mennesker, og gitt av sin kunnskap og erfaring gjennom et langt liv. Denne livsvisdommen innehar hun fortsatt.

Historiene er like mange og varierte som menneskene, og det er med ydmykhet og respekt jeg lukker døren bak meg når jeg går.

Takk for meg Finnmark.

God advent Telemark.